

Arrest

nr. 226 271 van 19 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige zoon X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 15 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 februari 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 september 2018 dient de verzoeker, vader van M. M., bij de Belgische autoriteiten een verzoek tot internationale bescherming in.

Uit een onderzoek van de VIS-databank blijkt dat de verzoeker en zijn zoon in het bezit zijn van een door Frankrijk afgeleverd Schengenvisum, geldig van 18 augustus 2018 tot 18 november 2018.

Op 28 november 2018 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Franse autoriteiten op grond van artikel 12, lid 2, van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 30 november 2018 dient de verzoeker, optredend als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige zoon M. M., een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 28 januari 2019 stemmen de Franse autoriteiten uitdrukkelijk in met de overname van de verzoeker, vergezeld van zijn zoon.

Op 15 februari 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 16 maart 2019 en zij is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2018 werd ingediend door :

M., M. (R.R.: ...)

nationaliteit: Palestina

geboren te Gaza op (...)2003

adres: (...) SINT-TRUIDEN

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De wettelijk vertegenwoordiger van betrokkene diende op 12.09.2018 een asielaanvraag in. Echter, raadpleging van de visa-databank toonde aan dat zijn wettelijk vertegenwoordiger én betrokkene zelf een Schengen visum type C aanvroegen bij de Franse consulaire diensten in Jeruzalem (Israël) en dat dit visum werd afgeleverd op 25.07.2018, met een geldigheidsduur van 18.08.2018 tot 18.11.2018. Aangezien dit visum op het moment van de asielaanvraag nog geldig was, werd op 28.11.2018 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 een overnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten. Frankrijk verklaarde zich akkoord met dit overnameverzoek op 28.01.2019. Hierdoor is Frankrijk dus met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat. Indien de wettelijke vertegenwoordiger van betrokkene hun asielprocedure wenst verder te zetten, dient hij zich te richten tot de bevoegde autoriteiten, in casu de Franse.

Betrokkene verwijst naar de algemene situatie in Gaza (waar men geconfronteerd wordt met een ernstige crisis op gebied van elektrische stroom met ernstige gevolgen op het vlak van gezondheidszorg evenals enorme problemen met de watervoorziening en dat de humanitaire crisis in Gaza enkel menselijke oorzaken kent met name door de bezettingspolitiek van Israël en de interne Palestijnse politieke conflicten). Echter, indien betrokkene en zijn wettelijke vertegenwoordiger hun asielprocedure wensen verder te zetten, dienen zij zich te richten tot de bevoegde autoriteiten, in casu de Franse. Betrokkene dient aldus niet terug te keren naar Gaza maar kan zijn asielprocedure verder zetten in Frankrijk. De humanitaire situatie in Gaza kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die een terugkeer naar Frankrijk bijzonder moeilijk maakt.

Betrokkene verwijst naar verschillende bronnen die de humanitaire situatie in Gaza verduidelijken, namelijk het laatste rapport van VN van oktober 2017, verschillende krantenartikelen, verslag van de Wereld Gezondheidsorganisatie over Gaza, een verslag UNHCR van februari over Gaza en de nieuwsbrief mensenrechten in Israël en Palestina september-oktober 2014. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Betrokkene beroept zich op artikel 3 EVRM. Echter, we merken op dat indien betrokkene zijn asielprocedure verder wenst te zetten, hij zich dient te richten tot de bevoegde autoriteiten, namelijk de Franse. Betrokkene dient aldus niet terug te keren naar zijn land van herkomst maar wel naar Frankrijk. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar Frankrijk een schending zou inhouden van artikel 3 EVRM.

Betrokkene haalt in zijn verzoekschrift ook het negatief reisadvies aan dat geldt voor de Palestijnse gebieden. Echter, we merken nogmaals op dat betrokkene niet dient terug te keren naar Gaza maar dat hij zich voor het verderzetten van zijn asielaanvraag dient te richten tot de bevoegde autoriteiten, in casu de Franse. Betrokkene dient aldus niet terug te keren naar Gaza maar wel naar Frankrijk.

Betrokkenen beroept zich op artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980 dat zich uitspreekt over de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling. Echter, het recht om iemand te erkennen als vluchteling is in België valt in België uitsluitend onder de bevoegdheid van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Een aanvraag op basis van artikel 9bis kan nooit aanleiding geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus voor betrokkene. Betrokkene dient zich te richten tot de Franse autoriteiten om zijn asielprocedure verder te zetten en eventueel de vluchtelingenstatus te bekomen.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij de Gazastrook verliet in 2010 en in België aankwam in 2015. Echter, deze informatie blijkt niet uit het administratief dossier. Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij op datum van 25.07.2018 een visum type C afgeleverd kreeg in de ambassade van Frankrijk te Jeruzalem en dat hij met een geldig visum naar Europa reisde waarbij hij op 12.09.2018 een asielaanvraag indiende in België. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen enkel bewijs van een aanwezigheid op het Belgische grondgebied voor de aflevering van dit visum. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de bewering dat betrokkene vreest voor een schending van zijn fundamentele rechten en voor onmenselijke en mensonterende behandeling in Frankrijk, waarbij hij verwijst naar een document 'recht op asiel in Frankrijk: opvangcondities en stand van zaken 2012 (met enkel een web referentie), een verslag van de mensenrechtencommissaris van de raad van Europa over Frankrijk, een verwijzing naar de website van de Franse regering (waarin de overheid zelf zou toegeven dat er asielsysteem disfunctioneert) en een krantenartikel uit 'le monde' van september 2015 waaruit zou blijken dat er in Frankrijk ernstige opvangproblemen zijn, zelf in die mate dat het aanvragen van asiel onmogelijk zou worden en dat bijstand door een advocaat niet gegarandeerd zou zijn en dat betrokkene op straat zou belanden omwille van het gebrekkig opvangsysteem.

Echter, het gaat hier om loutere beweringen van betrokkene die niet gestaafd worden door enig begin van persoonlijk bewijs. Het louter verwijzen naar een algemene tendens of naar schendingen van rechten in een bepaald land is onvoldoende om aan te tonen dat elke persoon die naar dat land gaat risico loopt op dergelijke behandeling. Het is aan betrokkene om persoonlijke bewijzen te leveren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien gaat het hier om een rapport uit 2012, een krantenartikel uit 2015 en de website van de Franse regering spreekt over de situatie anno 2013 en de daarin beschreven situaties kunnen dan ook niet meer actueel genoemd worden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat er voor hem sprake is van een bijzondere psychologische fragiliteit, dat hij nood heeft aan zorgen en medische opvolging die niet beschikbaar zouden zijn in Frankrijk. Echter, we stellen weerom vast dat het hier om een loutere bewering gaat. Bij huidige aanvraag 9bis legt

betrokkene geen enkel medisch stuk of medisch attest voor. Betrokkene toont dan ook op geen enkele wijze aan dat er sprake is van psychologische fragiliteit, medische problemen of nood aan medische opvolging. Het is aan betrokkene om zijn bewering te staven met de nodige bewijsstukken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op een schending van artikel 8 EVRM indien hij zou moeten terugkeren naar Frankrijk. Echter, we merken op dat betrokkene pas sinds september in België verblijft. Betrokkene kwam naar België samen met zijn vader en toont niet aan dat er zich nog familieleden van hen in België bevinden. Betrokkene dient zich samen met zijn vader te richten tot de bevoegde autoriteiten. De bestaande gezinscel van vader en zoon blijft aldus behouden. Evenmin legt betrokkene bij huidige aanvraag 9bis getuigenverklaringen voor waaruit blijkt dat hij in België sociale banden heeft opgebouwd. Betrokkene legt bij huidige aanvraag 9bis slechts één schoolattest voor. We stellen dus vast dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt van opgebouwde banden.

Betrokkene toont aldus niet aan dat hij hier een netwerk van affectieve en sociale banden opbouwde dat van die orde zou zijn dat een overname door Frankrijk een schending van artikel 8 EVRM zou inhouden. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij een 20-jarige Afrikaanse man is met een homoseksuele geaardheid die onmogelijk op straat kan overleven in Frankrijk (gezien de vermeende opvangmoeilijkheden in Frankrijk). Echter, we stellen vast dat het in casu gaat om een 16-jarig minderjarig kind afkomstig uit de Gazastrook en dus niet om een 20-jarige Afrikaanse man. Bovendien merken we nogmaals dat de opvangproblematiek in Frankrijk niet aanvaard kan worden, zoals hierboven reeds werd besproken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in België naar school loopt. Ter staving hiervan legt betrokkene een schoolattest voor dat betrekking heeft op het lopende schooljaar. Het feit dat betrokkene kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in Frankrijk kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van betrokkene geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Frankrijk te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Betrokkene beroept zich op het belang van het kind, zoals gestipuleerd in artikel 6 van richtlijn 604/2013. Echter, we stellen vast dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aannemelijk maakt dat zijn belang geschonden wordt door een terugkeer naar Frankrijk. Betrokkene kwam pas in september 2018, in het bezit van een Frans Schengen visum, naar België, hij volgt slechts zijn eerste jaar onderwijs hier, hij legt geen enkel verder stuk voor behalve een schoolattest. Dit is ruim onvoldoende om aannemelijk te maken dat een overname door Frankrijk zijn belang zou schaden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat de kleine N. nood heeft aan psychiatrische opvolging omwille van een posttraumatische stress-stoornis waarbij hij verwijst naar een medisch attest van Dr. Ch. in bijlage. Echter, we stellen vast dat er in dit administratief dossier nergens sprake is van een minderjarig kind N.. Dit dossier gaat over een vader en zijn zestienjarige zoon, waarvan de zoon huidige aanvraag 9bis indiende. Ook werden bij huidige 9bis geen medische attesten gevoegd. Deze 9bis bevat slechts één bijlage, met name het schoolattest van M.. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 30.11.2018 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd° 12.09.2018 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige

beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980). (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 5, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 159 van de Grondwet, van de artikelen 6 en 17 van de Dublin III-verordening, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. De verzoeker maakt tevens gewag van een manifeste beoordelingsfout en uit zijn uiteenzettingen kan verder nog worden afgeleid dat hij zich tevens beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De verzoeker betoogt onder meer als volgt:

"(...) La motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondement de cet acte ;

Cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991 , J.T., 1991, page 737).

E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la ' motivation doit être détaillée. '

Dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

La motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre .les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n ° 107.842);

en l'espèce, la partie adverse estime que la demande devait être introduite en France car la France aurait accepté la reprise du requérant dans le cadre de sa procédure Dublin ;

cependant, au moment de la décision entreprise, la partie adverse n'avait encore pris aucune décision dans le cadre de la procédure Dublin ;

au moment de la décision :

- le requérant était en séjour régulier en Belgique
- la partie adverse ne s'était pas encore prononcée quant à l'application ou non de la clause de souveraineté ;
- il n'est pas contesté que le requérant résidait bien à l'adresse, en Belgique ;
- au moment de la décision entreprise, la Belgique était bien le pays de résidence du requérant compétent pour recevoir la demande ;
- rien ne permet de présager de la décision à venir quant à l'application de la clause de souveraineté par rapport à la France et la partie adverse n'a pas à anticiper sa propre décision ;

Dès lors, la motivation est contraire au dossier administratif et viole tant l'art. 9 bis de la loi du 15.12.1980, que l'art. 17 de la directive 604/2013, le requérant ayant déposé sa requête conformément au prescrit de cette disposition;

Second grief
(...)"

3.2. Met betrekking tot de 'eerste grief' van het enig middel repliceert de verweerder als volgt:

"Zij verwijst in de uiteenzetting van de feiten integraal naar de aanvraag 9bis van 10.11.2018 en betoogt in een eerste onderdeel dat zij op het ogenblik van de indiening van die aanvraag legaal in België verbleef, verwerende partij zich nog niet uitgesproken had over het soevereiniteitsbeginsel, zij in België een gekend adres had en er verbleef en verwerende partij op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd zij nog geen beslissing aangaande de Dublin-procedure had genomen.

In een tweede onderdeel betoogt zij (...)

In een derde onderdeel betoogt verzoekende partij (...).

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekende partij er met haar betoog aan voorbijgaat dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de bestreden beslissing een onontvankelijkheidsbeslissing van de aanvraag 9bis betreft en derhalve geen beoordeling ten gronde bevat. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat het Bestuur wel degelijk rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde elementen en dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom het Bestuur oordeelde dat die elementen thans niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid.

In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt dat:

"De wettelijk vertegenwoordiger van betrokkene diende op 12.09.2018 een asielaanvraag in. Echter, raadpleging van de visa-databank toonde aan dat zijn wettelijk vertegenwoordiger én betrokkene zelf een Schengen visum type C aanvroegen bij de Franse consulaire diensten in Jeruzalem (Israël) en dat dit visum werd afgeleverd op 25.07.2018, met een geldigheidsduur van 18.08.2018 tot 18.11.2018. Aangezien dit visum op het moment van de asielaanvraag nog geldig was, werd op 28.11.2018 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 een overnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten. Frankrijk verklaarde zich akkoord met dit overnameverzoek op 28.01.2019. Hierdoor is Frankrijk dus met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat. Indien de wettelijke vertegenwoordiger van betrokkene hun asielprocedure wenst verder te zetten, dient hij zich te richten tot de bevoegde autoriteiten, in casu de Franse.

(...)

Betrokkene beroept zich op artikel 3 EVRM. Echter, we merken op dat indien betrokkene zijn asielprocedure verder wenst te zetten, hij zich dient te richten tot de bevoegde autoriteiten, namelijk de Franse. Betrokkene dient aldus niet terug te keren naar zijn land van herkomst maar wel naar Frankrijk. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar Frankrijk een schending zou inhouden van artikel 3 EVRM."

Verzoekende partij toont niet met een begin van bewijs aan in welke mate de Belgische instanties toepassing diende te maken van het soevereiniteitsbeginsel aangezien het verzoek tot internationale bescherming en een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen twee onderscheiden procedures uitmaken. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent al luidt:

“Betrokkenen beroept zich op artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980 dat zich uitspreekt over de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling. Echter, het recht om iemand te erkennen als vluchteling is in België valt in België uitsluitend onder de bevoegdheid van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbewistingen. Een aanvraag op basis van artikel 9bis kan nooit aanleiding geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus voor betrokkene. Betrokkene dient zich te richten tot de Franse autoriteiten om zijn asielprocedure verder te zetten en eventueel de vluchtelingenstatus te bekomen.

(...)

Wat betreft de bewering dat betrokkene vreest voor een schending van zijn fundamentele rechten en voor onmenselijke en mensonterende behandeling in Frankrijk, waarbij hij verwijst naar een document ‘recht op asiel in Frankrijk: opvangcondities en stand van zaken 2012 (met enkel een web referentie), een verslag van de mensenrechtencommissaris van de raad van Europa over Frankrijk, een verwijzing naar de website van de Franse regering (waarin de overheid zelf zou toegeven dat er asielsysteem disfunctioneert) en een krantenartikel uit ‘le monde’ van september 2015 waaruit zou blijken dat er in Frankrijk ernstige opvangproblemen zijn, zelf in die mate dat het aanvragen van asiel onmogelijk zou worden en dat bijstand door een advocaat niet gegarandeerd zou zijn en dat betrokkene op straat zou belanden omwille van het gebrekkig opvangsysteem. Echter, het gaat hier om loutere beweringen van betrokkene die niet gestaafd worden door enig begin van persoonlijk bewijs. Het louter verwijzen naar een algemene tendens of naar schendingen van rechten in een bepaald land is onvoldoende om aan te tonen dat elke persoon die naar dat land gaat risico loopt op dergelijke behandeling. Het is aan betrokkene om persoonlijke bewijzen te leveren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien gaat het hier om een rapport uit 2012, een krantenartikel uit 2015 en de website van de Franse regering spreekt over de situatie anno 2013 en de daarin beschreven situaties kunnen dan ook niet meer actueel genoemd worden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

(...)

Verder wordt er in de bestreden beslissing ingegaan op de situatie in Gaza en gemotiveerd dat verzoekende partij, gelet op haar Frans Schengenvisum, niet terug dient te keren naar Gaza, maar haar verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk dient in te dienen.

(...)

Verzoekende partij heeft kennis van die motieven die aan de basis van de bestreden beslissingen liggen waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Er wordt geen schending van de formele motiveringsplicht aangetoond.

Met haar inhoudelijk kritiek voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen”. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

Verzoekende partij, die geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissingen, toont niet aan dat de bestreden beslissingen werden genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd.

Het enige middel is niet ernstig.”

3.3. Beoordeling

In een eerste middelenonderdeel brengt de verzoeker een inhoudelijke kritiek naar voor met betrekking tot het motief dat een terugkeer naar het land van herkomst niet aan de orde is aangezien hij zich naar Frankrijk dient te begeven om er zijn verzoek om internationale bescherming verder te zetten.

Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen pertinent aangeeft, voert de verzoeker met de inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het eerste middelenonderdeel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het deugdelijk karakter van de motivering dient dan ook te worden beoordeeld door de toetsing van de motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het blijkt en het staat niet ter betwisting dat de thans bestreden beslissing enkel de onontvankelijkheid betreft van de op 30 november 2018 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Het is dan aan het bestuur om, wanneer de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, in de beslissing aan te geven waarom de door de aanvrager naar voor geschoven elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken die een beletsel vormen om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.

De gemachtigde oordeelde in de voorliggende zaak dat de door de verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij de aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit de niet-betwiste gegevens van de zaak blijkt dat de verzoeker zich, in de aanvraag om machtiging tot verblijf, heeft beroepen op bijzondere moeilijkheden om terug te keren naar Gaza, Palestina. De verzoeker heeft hieromtrent tal van algemene informatie naar voor gebracht waarmee hij enerzijds wil aantonen dat de toegang om terug in Gaza te geraken uiterst gelimiteerd en onveilig is en waarmee hij er anderzijds op wil wijzen dat de situatie in Gaza een onmenselijke behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld:

“De wettelijk vertegenwoordiger van betrokkene diende op 12.09.2018 een asielaanvraag in. Echter, raadpleging van de visa-databank toonde aan dat zijn wettelijk vertegenwoordiger én betrokkene zelf een Schengen visum type C aanvroegen bij de Franse consulaire diensten in Jeruzalem (Israël) en dat dit visum werd afgeleverd op 25.07.2018, met een geldigheidsduur van 18.08.2018 tot 18.11.2018. Aangezien dit visum op het moment van de asielaanvraag nog geldig was, werd op 28.11.2018 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 een overnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten. Frankrijk verklaarde zich akkoord met dit overnameverzoek op 28.01.2019. Hierdoor is Frankrijk dus met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat. Indien de wettelijke vertegenwoordiger van betrokkene hun asielprocedure wenst verder te zetten, dient hij zich te richten tot de bevoegde autoriteiten, in casu de Franse.

Betrokkene verwijst naar de algemene situatie in Gaza (waar men geconfronteerd wordt met een ernstige crisis op gebied van elektrische stroom met ernstige gevolgen op het vlak van gezondheidszorg evenals enorme problemen met de watervoorziening en dat de humanitaire crisis in Gaza enkel menselijke oorzaken kent met name door de bezettingspolitiek van Israël en de interne Palestijnse politieke conflicten). Echter, indien betrokkene en zijn wettelijke vertegenwoordiger hun asielprocedure wensen verder te zetten, dienen zij zich te richten tot de bevoegde autoriteiten, in casu de Franse. Betrokkene dient aldus niet terug te keren naar Gaza maar kan zijn asielprocedure verder zetten in Frankrijk. De humanitaire situatie in Gaza kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die een terugkeer naar Frankrijk bijzonder moeilijk maakt.

Betrokkene verwijst naar verschillende bronnen die de humanitaire situatie in Gaza verduidelijken, namelijk het laatste rapport van VN van oktober 2017, verschillende krantenartikelen, verslag van de Wereld Gezondheidsorganisatie over Gaza, een verslag UNHCR van februari over Gaza en de nieuwsbrief mensenrechten in Israël en Palestina september-oktober 2014. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende

partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Betrokkene beroept zich op artikel 3 EVRM. Echter, we merken op dat indien betrokkene zijn asielprocedure verder wenst te zetten, hij zich dient te richten tot de bevoegde autoriteiten, namelijk de Franse. Betrokkene dient aldus niet terug te keren naar zijn land van herkomst maar wel naar Frankrijk. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar Frankrijk een schending zou inhouden van artikel 3 EVRM.

Betrokkene haalt in zijn verzoekschrift ook het negatief reisadvies aan dat geldt voor de Palestijnse gebieden. Echter, we merken nogmaals op dat betrokkene niet dient terug te keren naar Gaza maar dat hij zich voor het verderzetten van zijn asielaanvraag dient te richten tot de bevoegde autoriteiten, in casu de Franse. Betrokkene dient aldus niet terug te keren naar Gaza maar wel naar Frankrijk.” (eigen onderlijning)

Zodoende komt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk naar voor dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat de door de verzoeker ingeroepen situatie in Gaza niet relevant is aangezien de verzoeker en zijn zoon niet naar Gaza moeten terugkeren, maar wel naar Frankrijk, waar zij het ingediende verzoek om internationale bescherming (“asielaanvraag”) verder kunnen zetten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 12 september 2018 bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Nadat werd vastgesteld dat de verzoeker en zijn zoon in het bezit waren van een geldig Schengenvisum, afgegeven door Frankrijk, richtten de Belgische autoriteiten op 28 november 2018 een overnameverzoek aan de Franse autoriteiten op grond van artikel 12, lid 2, van de Dublin III-verordening. Op 28 januari 2019 stemmen de Franse autoriteiten uitdrukkelijk in met de overname van de verzoeker, vergezeld van zijn zoon, op grond van artikel 12, lid 2, van de Dublin III-verordening.

In tussentijd had de verzoeker echter, op 30 november 2018, voor zijn zoon de kwestieuze aanvraag om machtiging tot verblijf (in België) op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend. Hierbij schoof hij onder meer de slechte situatie in Gaza naar voor als buitengewone omstandigheid. Zoals hoger weergegeven heeft de gemachtigde beslist dat de situatie in Gaza geen buitengewone omstandigheid vormt aangezien de verzoeker zich naar Frankrijk moet begeven en niet naar Gaza. De gemachtigde gaat er aldus impliciet, doch zeker van uit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf moet worden ingediend via de Belgische ambassade of de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Frankrijk.

De verzoeker voert in wezen aan dat de gemachtigde niet voorop kon stellen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in Frankrijk moet worden ingediend, aangezien er nog geen definitieve beslissing werd genomen omtrent de overdracht op grond van de Dublin III-verordening. De verzoeker betoogt onder meer dat de verweerder nog geen uitspraak heeft gedaan over de toepassing van de soevereiniteitsclausule, zoals voorzien in artikel 17 van de Dublin III-verordening.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier inderdaad blijkt dat er tot op de datum van de bestreden beslissing nog steeds geen definitieve beslissing was genomen inzake het door de verzoeker in België ingediende verzoek om internationale bescherming en de eventuele overdracht aan Frankrijk.

In dit kader moet worden gewezen op het bepaalde in artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

(...)

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de

behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen.

(...)

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

(...)."

Artikel 71/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), dat uitvoering geeft aan voormeld artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, bepaalt als volgt:

"§ 1. Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het verzoek richt aan de verantwoordelijke Staat in de zin van Europese regelgeving die België bindt, om de asielzoeker over te nemen of terug te nemen, brengt hij de vreemdeling daarvan op de hoogte en deelt hij hem de inhoud mee van de genomen beslissing.

§ 2. (...)

§ 3. Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.

(...)."'

Hieruit volgt dat de verweerder de vreemdeling die in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en die moet worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Europese regelgeving (*in casu* de Dublin III-verordening) verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, aan deze vreemdeling het verblijf in het Rijk moet weigeren en hem moet gelasten om zich voor een welbepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze verantwoordelijke staat moet aanmelden. Een dergelijke beslissing wordt aan de betrokken vreemdeling ter kennis gebracht middels een document overeenkomstig bijlage 26quater. De minister of zijn gemachtigde kan echter "*op elk ogenblik*" beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen, zelfs wanneer België krachtens de Dublin III-verordening hiertoe niet verplicht is. Deze laatste bepaling vormt onmiskenbaar een omzetting van de soevereiniteitsclausule, zoals bedoeld in artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening.

De verweerder betwist op geen enkel ogenblik dat er op de datum van de bestreden beslissing, in het kader van het op 12 september 2018 ingediende verzoek om internationale bescherming, als dusdanig geen beslissing voorlag waarbij aan de verzoeker het verblijf in het Rijk wordt geweigerd en hem wordt opgedragen om zich aan te melden bij de Franse autoriteiten. Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verweerder overigens dat het bestuur op dat ogenblik nog steeds geen beslissing overeenkomstig de bijlage 26quater had getroffen. Zoals de verzoeker pertinent stelt, beschikte de verweerder aldus nog steeds over de mogelijkheid om de soevereiniteitsclausule toe te passen en te beslissen dat België alsnog verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Hoewel de Franse autoriteiten op 28 januari 2019 hebben ingestemd met de overname van de verzoeker en zijn zoon, dient dan ook te worden vastgesteld dat de bevoegde diensten van de verweerder op het ogenblik van de bestreden beslissing nog geen besluit hadden getroffen waarbij effectief wordt beslist dat niet België, maar wel Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en waarbij wordt beslist om de verzoeker, met toepassing van artikel 51/5, §4, eerste lid, van de vreemdelingenwet, over te dragen aan de Franse autoriteiten. Het was dan ook niet aan de gemachtigde om hierop vooruit te lopen en om reeds een voorafname te doen van een dergelijke beslissing in het kader van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Gelet op hetgeen voorafgaat dient dan ook te worden vastgesteld dat de voorliggende gegevens niet correct werden beoordeeld waar de gemachtigde de situatie in Gaza, zoals ingeroepen in de

voorliggende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, niet als een buitengewone omstandigheid in aanmerking neemt om reden dat de verzoeker zich naar Frankrijk dient te begeven om er aldaar het verzoek om internationale bescherming verder te zetten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is derhalve aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerking doet aan deze vaststelling geen afbreuk. De Raad merkt dienaangaande op dat de verweerder zelf bevestigt dat de voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf (cf. artikel 9bis van de vreemdelingenwet) dient te worden onderscheiden van het verzoek om internationale bescherming. De thans bestreden beslissing houdt, blijkens de juridische en feitelijke motieven ervan, inderdaad de enkele onontvankelijkheid in van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en vormt geenszins een overdrachtsbesluit, zoals bedoeld in artikel 51/5, §4, eerste lid, van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 71/3, §3, eerste lid, van het vreemdelingenbesluit. Waar de verweerder stelt dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de Belgische instanties toepassing dienden te maken van het soevereiniteitsbeginsel, merkt de Raad op dat de verweerder, in het kader van de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat, enkel over de mogelijkheid beschikt om de soevereiniteitsclausule toe te passen. Hij is hiertoe geenszins verplicht. Zolang de verweerder echter geen beslissing tot overdracht heeft getroffen, kan hij gebruik maken van deze mogelijkheid. Van de gemachtigde kon dan ook worden verwacht dat hij zich, in het kader van zijn beoordeling van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zou onthouden van een uitspraak inzake de verantwoordelijk lidstaat zolang de bevoegde diensten hierover nog geen beslissing hebben genomen. Hoe dan ook dient te worden benadrukt dat de verplichting om naar Frankrijk te gaan om aldaar het verzoek om internationale bescherming te laten behandelen, pas vaststaat wanneer de verweerder een beslissing neemt tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De gemachtigde kon hierop niet vooruitlopen door, zonder dat een dergelijke beslissing voorlag, te argumenteren dat de verzoeker zich voor het verderzetten van zijn asielaanvraag dient te richten tot de bevoegde Franse autoriteiten. De vraag of de verzoeker al dan niet een begin van bewijs levert dat de soevereiniteitsclausule in zijn geval moet toegepast worden, is in dit kader niet relevant.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling volstaat om de beslissing te vernietigen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 februari 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE